

Novičke NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1104

11.05.2024 (135)

Michael Kühnen

Druga revolucija II. zvezek: Ljudska država

1. del

PREDGOVOR

"Ljudska država" je drugi zvezek mojega programskega pisanja o prihajajoči drugi revoluciji.

Prvi zvezek, "Vera in boj" (Glaube und Kampf), je obravnaval predvsem svetovni nazor nacionalsocialistov mlajše generacije, tokrat pa govori o obliki in zasnovi novega rajha vseh Nemcev.

Naša glavna zahteva v vsakodnevem političnem boju je:

"LIFT NS BAN!"

Brez svobodnega razvoja prenovljene nacionalsocialistične Nemške delavske stranke ne bo nacionalnega preporoda. Ta cilj, ki je v krogu tovarišev nesporen, pa v širši javnosti še vedno naleti na široko nerazumevanje:

Nezadovoljstvo z okostenelim strankarskim sistemom narašča, nacionalsocializem pa je vse bolj gledan tudi v pozitivni luči. Vendar se vse preveč nagibamo k temu, da na nacionalsocializem gledamo kot na obliko vladavine, ki je leta 1945 izginila brez sledu, in ne kot na idejo, ki ima odgovor na probleme sedanosti in

prihodnosti. Tako je vse večje zanimanje za Adolfa Hitlerja, njegovo idejo in njegovo državo bolj zgodovinsko kot politično. To moramo spremeniti, če želimo, da nas ljudje resno jemljejo kot revolucionarno silo.

Nočemo več, da bi nas imeli za "fetišiste uniform", za "Hitlerjeve harlekine", zavračamo slogan duha, ki stoji na levici. Revolucijo načrtujemo z desne in prikazujemo tradicijo in preobrazbo živega gibanja, katerega sanje niso pokopane:

Sanje o pravu in svobodi, o življenjskem prostoru in svetovni moči, o rasi in narodu, o Zahodu in končni rešitvi judovskega vprašanja, o tretji poti onkraj kapitalizma in komunizma, o Volksgemeinschaft der Deutschen.

V okviru tega drugega zvezka želim te sanje oblikovati v trdno obliko, ne da bi ustvaril dogmo - nismo slepi dogmatiki -, temveč da bi začrtal obris nove, lepše Nemčije. Ne ukvarjam se z državno filozofijo, ne pripravljam vladnega programa; toda tako kot je bilo treba na novo predstaviti načela naše ideje, ne da bi svetovni nazor spremenili v ideologijo, tako moramo tudi mi predstaviti svoje ideje o nacionalsocialistični ljudski državi prihodnosti, vendar ne da bi s tem mnogovrstno ljudsko gibanje silili v prisilni jopič. Podrobnosti so prepuščene revolucionarnemu razvoju, vendar je treba izraziti načela.

Nekateri tovariši me bodo morda obtožili, da želim ponarediti ali na novo interpretirati resnice in ideje, ki so za vse čase zapisane v "Mein Kampfu". Ničesar ne bi mogel imeti v mislih!

Voditelj Adolf Hitler, njegovo delo in življenje, je in ostaja največja avtoriteta in nedosegljiv zgled za vsakega pravega nacionalsocialista, - toda čas ne miruje; ideja in gibanje se morata znati spreminjati, ne da bi zaradi tega opustila svoja načela; to nam že stoletja dokazuje Katoliška cerkev.

In mi - nacionalna in socialistična mladina v okupirani in razdejani državi - imamo pravico razmišljati o poti do zmage. Nostalgija ne more nadomestiti politike!

Zato sem ta izraz izbral za podnaslov:

Nacionalsocializem med Ludvikom Napoleonom in Mao Ce-tungom, kar se nekaterim starim udeležencem kampanje morda zdi odtujeno. Seveda ne trdim, da sta bila nečak velikega Korzičana in uspešen kitajski revolucionar nacionalsocialista, čeprav stične točke z bonapartizmom in maoizmom zagotovo obstajajo. Gre pa za nekaj drugega:

Drugi francoski imperij Ludvika Napoleona je dokaz, da lahko veliki junak - kljub neuspehu v politiki moči - navdihne manjše vnuke za uspešno reorganizacijo.

Toda Mao Ce-tung nam je dokazal, da ni nujno, da se revolucija konča z nasičenim, samozadovoljnim "novim razredom" birokratskih partijskih uradnikov. Revolucionarjem po vsem svetu je pokazal, da lahko nenehno obnavljajoča se partija prežene grozeče nevarnosti reakcije. Tretji politični vzornik za oblikovanje sijočega preporoda našega rajha pa mora biti Ernst Röhm, načelnik štaba SA, ki je ustvaril koncept "druge revolucije" in zanj dal svoje življenje.

Vse to pa dobi pomen le ob titanskem liku Adolfa Hitlerja in spominu na Veliki nemški rajh, ki je dvanajst let izpolnjeval hrepenenje Nemcev - hrepenenje po veličini, dostojanstvu, slavi, svobodi in socialni pravičnosti - in ki je propadel zaradi premoči sovražnikov in izdaje reakcije. Zapuščina naših očetov živi v nas.

Nekega dne bo prišel dan maščevanja!

V nekaterih pogledih bom ponovil, kar sem že povedal v knjigi "Vera in boj", vendar zdaj to vidimo v drugačnem kontekstu; sicer pa nas je Dr. Goebbels naučil, da resnice ni mogoče povedati dovolj pogosto.

Tudi te vrstice pišem med svojim zaporom in se zavedam nevarnosti svoje odprte besede.

Toda po rojstvu sem svoboden! Sem Nemec - in ne okupatorski republikanec! Kaj mi je mar za politične jopiče zmagovalcev iz leta 45? Govorim svoje mnenje!

Gre za Nemčijo. Kdo se želi strahopetno umakniti?

SONCE ZA NAMI NIKOLI NE ZAIDE!

1. DRŽAVA

"Cesarstvo je mir!" - Louis Napoleon

Zgodovinski primer: drugi imperij

Leta 1815 je Napoleon doživel dokončni poraz.

Bitka pri Waterlooju - na francoski strani tako ali tako le pokol mladih, neizkušenih fantov in starih veteranov več let trajajoče evropske vojne - je bila izgubljena; velikega Korzičana so izgnali na Sveto Heleno, kjer je leta pozneje grenko in osamljeno umrl.

Z njegovim porazom, z njegovo smrtjo - zdelo se je, da so umrle tudi njegove sanje. Mogočni francoski imperij, ki je z vojno zajel vso Evropo in jo sčasoma obvladoval, je bil uničen. Za njim ni ostala nobena sled. Simboli, nazivi in ideje Napoleonovega cesarstva so bili prepovedani po vsej Evropi - celo v poraženi in ponižani Franciji. Orli so ležali v prahu zgodovine, pokopani pod rekami krvi in kletvicami zmagovalcev.

Maršale in dostojanstvenike cesarstva so preganjali in živeli bedno življenje, če niso služili sistemu, ki so ga zmagovalci določili za Francijo - Ancienovemu režimu, reakcionarni kraljevi vladavini. Napoleonov edini sin, prestolonaslednik, je bil vzgojen kot avstrijski princ in je umrl mlad.

Francozi, ki so bili pod cesarjem gospodarji celine, ki so v dneh slave in uspeha navdušeno navijali za svojega cesarja vse do grenkega konca, so bili izčrpani. Večina njegove vojske je ostala v Rusiji, garda se je žrtvovala v zadnji bitki - brez uspeha in na videz brez cilja. Padlo je več sto tisoč najboljših, cesar pa je izgubil.

V Franciji so govorili o Cezarjevi maniri, krvavi zveri, megalomanu, ki je žrtvoval svoje ljudstvo zaradi nebrzdane osebne ambicije in praznega hrepenenja po slavi. Tistim, ki so še vedno dvigovali glas v obrambo nekdanjega režima, ki je izginil brez sledu, izbrisan z zemlje, je grozilo, da jih bo raztrgalo javno mnenje ali pristaši restavracije. Bilo je malo cesarju zvestih ljudi, brez poguma in brez upanja. Cesarstvo - obstajalo je le deset let - so bile sanje. Neizpolnjivo hrepenenje za peščico zvestih, za večino pretrpljena nočna mora. -

Leta pozneje, ko cesarjevo krsto iz Svete Helene prenesejo v Pariz, se razpoloženje med ljudmi spremeni. Stari vzkliki "*Vive l'empereur!* - Naj živi cesar!"

Pred krsto stojijo bratje in maršali velikega pokojnika v zgodovinskih uniformah. Toda to je bila le melanholija, ne prihodnost. Vzkliki množice - nikakor ne večine ljudi - so bili namenjeni mrtvecu, od čigar zmag je ostal le še spomin. Ni bilo dečiča in upanja na nov začetek. Kako naj bi bil videti?

Vse evropske države so se strinjale, da ne bodo nikoli več dopustile Napoleona na čelu francoskega naroda; z vsemi močmi so podpirale pokvarjeno kraljestvo. Ta sistem med ljudmi ni bil posebno priljubljen, vendar je zagotavljal določeno blaginjo, gospodarsko stabilnost in mir. In nenehno je opozarjal na strašne posledice, ki bi neizogibno sledile bonapartizmu, ki je enkrat že prinesel katastrofo narodu. Vsako gibanje šibkih skupin, zvestih cesarju, je bilo zatrto. Ljudstvo je ostalo ravnodušno.

V daljni Švici je v tistem času živel mladenič, ki je imel nenavadne, nore sanje;

njegov materni jezik - francoščina - je govoril z nenavadnim nemškim naglasom in v Franciji so mu prepovedali vstop. Ime mu je bilo Louis Napoleon, cesarjev nečak.

Ni bil genij, a tudi ne neumen. Ni bil prepričljiva, vseobsegajoča osebnost kot njegov stric, vendar je imel pogum: pogum, da se je pošalil! Kajti ali ni bilo noro od tega mladega pustolovca, da bi se potegoval za francoski cesarski prestol? Večina ljudi se je le smejala, nekateri so sumničavo opazovali njegovo početje, le nekaj tisoč ljudi je verjelo vanj:

Veterani napoleonskih vojn in nekaj mladih, ki so mislili, da se dušijo v zadušljivem meščanskem obdobju odhajajočega kraljestva. Smešniki so imeli prav: dva smešna poskusa državnega udara, ki ju je izvedel princ, sta klavirno propadla; drugi pripelje do njegove aretacije in dolgoletnega zapora, iz katerega mu končno uspe pobegniti v tujino, za seboj pa pusti ruševine svojih sanj.

Trideset let po koncu cesarstva se je stabilnost restavracije začela krhati. Gospodarske težave so naraščale, delavci in mladina so se uprli, kralj je pobegnil.

Leta 1848, 33 let po Waterlooju, revolucija zmaga.

Bonapartisti so bili le del tega revolucionarnega osvobodilnega gibanja in nikakor ne največji. Bili so prej manjšina sanjačev in pustolovcev, a prepovedi so končno padle! Še vedno skoraj nihče ni mislil, da je obnovljeni imperij mogoč - le redki so si ga želeli, toda bonapartisti so se zdaj smeli odkrito spominjati dosežkov in veličine umrlega cesarja in v teh mesecih je Napoleon končno postal nacionalni junak. Takšen je ostal vse do danes.

Predsedniške volitve istega leta so prinesle senzacijo za mlado republiko. Nobena od številnih političnih skupin v državi tega ni pričakovala :

Ludvik Napoleon, ki ga v Franciji skoraj nihče ni poznal osebno, katerega privrženci so se prvič po desetletjih prepovedi pojavili odkrito in ki je do tedaj Francijo opozoril nase le z neuspešnimi avanturami, je bil z veliko večino izvoljen za predsednika! "Francija ni izvolila osebe, ampak ime - Napoleona," so govorili politiki.

Sledilo je še več občutkov. Tuje sile, presenečene in šokirane, so bile nemočne pred doseženim dejstvom. Zagrozile so, da bodo sprejele predsednika Napoleona, nikoli pa cesarja Napoleona.

"Cesarstvo pomeni vojno!" so rekli in to so v Franciji milijonkrat ponovili nasprotniki princa predsednika. Za vse njih je imperij pomenil: vojno, razširjene

meje, nenehne bitke, podjarmljeno Evropo, obnovljen svetovni imperij v rimski tradiciji. Tuje države tega niso mogle sprejeti, Francozi sami pa so se bali nove izdaje vojne za uničenje vseh držav proti napoleonski Franciji.

Zdi se, da je imel princ predsednik le še dve poti:

Ludvik Napoleon je lahko prevzel zapuščino svojega strica, ki mu je spodletelo, in se lotil vojne. Le redki bi mu sledili, če ne bi podedoval cesarjevega vojaškega genija. Kako bi lahko upal, da bo zmagal tam, kjer je bil veliki mrtvec poražen?

Druga možnost je bila odreči se cesarskemu prestolu in preoblikovati bonapartizem v demokratično republikansko gibanje. To bi pomenilo odrekanje temeljem.

Loulov Napoleon je izbral tretjo pot, kar je osupnilo vse, mu zagotovilo mesto v zgodovini in ga postavilo za politični vzor nam nacionalsocialistom. Potoval je po svoji državi in spodbujal obnovo Napoleonovega cesarstva. Toda vsak njegov govor se je končal z izzivalno, na prvi pogled neverjetno zvenečo izjavo: **"Cesarstvo je mir!"**

Ludvik Napoleon ni izdal velike dediščine, ki se ji je čutil zavezanega, temveč je le prevzel posledice stričevega poraza, ne da bi se dotaknil njegove slave ali spremenil svoje cilje:

- Francija kot velesila - vendar zaradi gospodarskega uspeha in tehničnega napredka.
- Spremenite meje, vendar z gospodarskim in političnim pritiskom.
- Francija kot odločilna sila na celini - vendar s spretno diplomacijo.
- rimska tradicija - vendar brez vojne.

"Cesarstvo je mir!"

Ludvik Napoleon je spomnil na cesarjeve velike domače dosežke - upravo, pravosodje, dvig samozavesti in samozaupanja ljudstva, narodno enotnost in navdušenje - in obljubil, da jih bo nadgradil.

"Cesarstvo je mir! Tako kot cesar imam tudi jaz pred seboj velika osvajanja," je dejal princ predsednik in nato spregovoril o izkoreninjenju revščine, tehničnem in gospodarskem napredku ter notranji veličini Francije.

Leta 1852 je Ludvik Napoleon ukinil republikansko ustavo in na referendumu ga

je velika večina Francozov imenovala na cesarski prestol. Imenoval se je Napoleon III. Tuje države so molčale. Nemogoče je bilo doseženo:

37 let po Napoleonovem popolnem porazu in izobčenju je bil francoski cesar iz hiše Bonaparte ponovno francoski cesar!

Ostalo je zgodovina. Francija je pod cesarstvom, ki je ostalo stabilno do vojaškega poraza z Nemčijo leta 1870, izjemno napredovala. Nastali so sodobni Pariz, železnice, odpiranje države, industrializacija, desetletja trajajoča vloga arbitra na celini. Louis Napoleon ni bil genij, ampak je kot francoski patriot in dedič velikega moža opravil svojo dolžnost. O njem ne pričajo nobeni spomeniki, pozabljen je.

Veliki Napoleon, nekoč na videz neuspeli cesar, pa velja za največjega Francoza prejšnjega stoletja - in verjetno je tudi bil. To, kar je začel on in nadaljeval njegov nečak, začeni od začetka, je oblikovalo Francijo v veliko državo.

Pravo in svoboda

V življenju naroda obstajajo tri ravni politike:

- Zgodovinska naloga in smisel življenja naroda
- Upravljanje države, vlade in gospodarstva
- Oblikovanje osebne sfere življenja posameznega državljana.

Ko razmišljamo o nacionalsocialistični ljudski državi, se nam vsiljuje prva raven - smisel našega zgodovinskega obstoja. Tako kot posameznik obupa nad svojo srečo in svojim življenjem, če ga ne uspe napolniti s smislom, tako tudi narod zapade v samouničenje, če se zmede glede svojega zgodovinskega poslanstva, ne vidi več smisla v sebi ali drugače čuti boj za dušo množic.

Takšno stanje je očitno v demokratičnih režimih na Zahodu. Sami sebe imenujejo "pluralistične družbe", kar pomeni, da dajejo - četudi le teoretično - popolno svobodo vsem političnim, ideološkim in verskim prepričanjem. V naši študiji o liberalnem kapitalizmu smo že ugotovili, da je ta svoboda na primer v ZRN zelo omejena:

Gre za tako imenovano "svobodnodemokratično osnovno ureditev" (FDGO), ki naj bi bila zavezujoča podlaga okupatorske nemške družbe in s tem vzpostavlja liberalistično Weltanschauungsstaat. V resnici pa FDGO služi le

temu, da na oblasti ohranja majhen sloj elementov, ki so ljudem tuji.

Medtem ko demokrati dnevno zanemarjajo svoja lastna načela - na primer temeljno pravico do svobode mnenja in združevanja -, dejanskih pravic za navadne ljudi sploh ni - na primer pravice do dela - in občutka za narodno življenje sploh ne poskušajo vzpostaviti, saj je bila zapoved združitve iz temeljnega zakona pri praktičnem političnem delu popolnoma opuščena.

Čeprav temeljni zakon niti v teoriji ni povsem slab, pa vsekakor ni primeren za skupni ideološki temelj našega naroda. Ohranjanje oblasti s strani vladajoče klike brez vizije in cilja ne more biti zavezujoč temelj.

Toda preostala svoboda, ki jo lahko izkoristijo takšne skupine, v katerih sistem ne vidi sovražnika, temveč le nekakšnega dvornega šaljivca, je dovolj, da prepreči enotnost našega naroda in ga tako pusti nemočno drveti proti pečnam prihodnosti.

Za nas nacionalsocialiste ima lahko pravni in družbeni sistem Zahoda le instrumentalni pomen. Zakone demokratov priznavamo v želji, da jih odpravimo in tako ljudem utrjemo pot v varno prihodnost. Smisel našega völkisch obstoja moramo iskati drugje. Vendar je osnovni pogoj za ta smisel že sam obstoj naroda. Pravo in svoboda sta neločljiva.

Tudi nemški narod mora ponovno pridobiti pravico do enotnosti in svobodo, da samostojno oblikuje svoje nacionalno življenje. Dokler Velika Nemčija ne bo organizirana kot delujoča država in dokler njenega obstoja ne bodo zagotavljale mirovne pogodbe, bo nemška politika vedno začasna in negotova. Naša razmišljanja o Volksstaatu najdejo svoj smisel le na podlagi pravice in svobode naših ljudi.

Kot smo že omenili, je Velika Nemčija naravna pravica našega naroda. Boj za Veliko Nemčijo je odločilno merilo:

To kaže, kdo se bori za pravico in svobodo naših ljudi in kdo o tem le govori. V boju za Veliko Nemčijo se je združilo nemško gibanje za svobodo in tu je demokracija že izgubila vsakršno moralno pravico, da bi še naprej krojila usodo naših ljudi!

Glede na razmere v svetu je razumljivo, da je ponovna združitev tudi več kot trideset let po premirju ostala nedosegljiv cilj. Vendar je zločin proti zgodovinskemu poslanstvu našega naroda, da so demokrati dopustili, da se danes enotnost ne dojema niti kot cilj niti kot naloga.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Nachdem ich mich die Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 in der nationalsozialistischen Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland sondern auf globaler Ebene!

Abwärtswend von Mauthausen, Vorkrieg, Vorkrieg und Vorkrieg haben nicht ausgeglichen, das Leben für das gesamte Volk unseres hochgeliebten Führers Adolf Hitler zu erreichen.

Alle Nationalsozialisten sind unsterblich verbunden und kämpfen um die Erhaltung unserer weißen Völkern. Die Bewegung ist zwar stiller geworden, aber die Größe des biologischen Volkstums ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der wertvollste Gegenstand ist aber dabei, die Volkstümer zu gegen alle weißen Völkern (7) - zu kämpfen, keine Mittel und Lasterung, Überwindung und Kampferneuerung.

Oh "Nazi" oder "Hitler", ob in Wäldern oder im Brauenfeld, ob mit Propagandamateriali Schwefel oder auf einem Schießfeld andere Art, jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gottard Lisch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Novičke NS
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Prednje poročilo
Intervju z Molly
Tretji del

NSK: Vaši trenutni projekti so očitno povezani s filozofijo in umetnostjo.

Opitite svoje mnenje o vplivu teh tem na politiko.

Molly: Poskušam se vedno posodobljati fotografirajo, vendar se večinoma osredotočam na Adolfa Hitlerja in Volkovo - človeštva (www.mourningthecentury.com/ truth.htm). Zdaj sem na 21 straneh, a imam še veliko dela. Prevedeno drugo svetovno vojno je absolutno minsko polje informacije. Ko slišiš informacije o eni stvari, najdiš še dve stvari, ki jih je treba raziskati. Počutili se, kot da si arheolog, ki odkriva zakopano preteklost. Preteklost, za katero bi raje, da ne bi prišla na dan. Za poplavo informacij in slik se lahko ponovno zahvalimo internetu. Izjemno redke stvari so se z leti

the NEW ORDER
Number 176 (1975) Founded 1975 April 26, 2019 (136)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the post-war National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware Europeans and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottard Lisch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO je največji na svetu
Ponudnik nacionalsocialistične propagande!
Tiskane in spletne periodične publikacije v številnih jezikih
Na stotine knjig v mnogih jezikih
Na stotine spletnih strani v mnogih jezikih

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!